

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **P. S., narozen X**
státní příslušnost Ukrajina
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2176/2, 130 00 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2019, č. j. CPR-3196-3/ČJ-2019-930310-V243,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 23. 4. 2019 k Městskému soudu v Praze a postoupenou usnesením ze dne 3. 5. 2019, č. j. 4 A 21/2019-12, Krajskému soudu v Praze jako soudu věcně a místně příslušnému, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 3. 12. 2018, č. j. KRPS-297515-27/ČJ-2018-010026. Správní orgán prvního stupně svým rozhodnutím uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Doba, po kterou žalobci nelze

umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 6 měsíců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu v České republice, doba k vycestování byla určena na 7 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí a bylo konstatováno, že se na žalobce ve smyslu § 120a zákona o pobytu cizinců nevztahují důvody znemožňující vycestování.

2. Žalobce namítá, že správní orgány porušily § 2 odst. 3 a 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože nedbaly na to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a aby byly šetřeny zájmy dotčených osob (především žalobce), jakož i § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť nedostatečně posoudily zásah do soukromého a rodinného života žalobce.
3. Žalovaná žalobce dále vytýká, že se náležitě nevypořádala s odvolacími námitkami. Za první žalovaná nereagovala na námitku, v níž žalobce tvrdil, že správní orgán prvního stupně nebyl oprávněn učinit si závěr o nelegálnosti zaměstnání, neboť výkon nelegální práce je správním deliktem a ten je podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu vyňat z okruhu záležitostí, o nichž si správní orgán může sám učinit vlastní úsudek. Do právní moci rozhodnutí o správním deliktu je třeba v souladu se zásadou *in dubio pro reo* hledět na potenciálního pachatele jako by se správního deliktu nedopustil. Řízení o správním deliktu s žalobcem dodnes nebylo zahájeno, a tudíž správní orgán prvního stupně nemohl o výkonu nelegální práce sám přijímat závěry. Za druhé žalovaná nevypořádala námitku ohledně selektivního hodnocení důkazů v žalobcův neprospěch a ohledně nedostatečného zjištění skutkového stavu věci. K tomu žalobce podotýká, že správní orgán prvního stupně nezjistil nade všechnu rozumnou pochybnost, zda se žalobce vůbec dopustil vytýkaného protiprávního jednání, akceptoval jen skutečnosti v neprospěch žalobce a ignoroval důkazy a skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Ačkoli měl správní orgán prvního stupně důkazní povinnost, neobstaral si hodnověrné důkazní prostředky na podporu svých tvrzení. Správní orgány vycházely pouze z přítomnosti žalobce na pracovišti a z jeho nejednoznačných odpovědí. Ve chvíli, kdy si důkazy ohledně délky činnosti žalobce či existence dohody o výkonu práce odporovaly, nebo i v případě nejednoznačných odpovědí, vzaly správní orgány bez dalšího v potaz pro ně výhodnější zjištění. Své domněnky správní orgány nepodložily dalšími důkazy. Žalobce například vypověděl, že pracovní smlouvu nepodepsal a nedostal odměnu za práci. Žalovaná však pouze zopakovala závěry správního orgánu prvního stupně a pominula, že správní orgán prvního stupně neměl dostatečné důkazy o trvalosti výkonu práce nebo o odměně.
4. Správní orgány dle mínění žalobce také formalisticky a necitlivě posoudily otázku přiměřenosti zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgán prvního stupně nezohlednil specifika souzené věci. Ochranu před neoprávněným zásahem do soukromého a rodinného života přitom zakotvuje též ústavní pořádek České republiky a Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod vyhlášená pod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“). Správní orgány v rozporu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy nedoložily, že vyhoštění je nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Správní orgány ani nereflektovaly, že nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života je neurčitým právním pojmem, nikoli správním uvážením, a nevážily nutná hlediska, jako jsou povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délka pobytu v hostitelském státě, doba od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu, chování cizince a jeho rodinná situace, počet

nezletilých dětí a jejich věk, rozsah narušení soukromého a rodinného života cizince, rozsah a intenzita vazeb k hostitelskému státu, imigrační historie, věk či zdravotní stav cizince. Správní rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná.

5. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že správní orgán prvního stupně zjistil protiprávní jednání žalobce, doložil je správním spisem a své rozhodnutí dostatečně zdůvodnil. Žalovaná nezjistila taková procesní pochybení, jež by způsobovala nezákonnost správního řízení, potažmo správního rozhodnutí. Žalovaná odkazuje na napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
6. V replice žalobce konstatuje, že vyjádření žalované nepřináší nové informace či argumenty.

II. Obsah správního spisu

7. Hlídka správního orgánu prvního stupně a oblastní inspektorát práce provedly dne 2. 10. 2018 kontrolu ve společnosti K. M. s. r. o. (dále jen „společnost K.“) v obci T. – C. zaměřenou proti zaměstnávání příslušníků třetích zemí bez pracovního povolení. Žalobce byl kontrolován na místě při výkonu práce v provozu pro výrobu kovových dílů na obráběcích strojích, přičemž se prokázal platným biometrickým cestovním dokladem s vylepeným polským vízem s dobou platnosti od 9. 7. 2018 do 13. 6. 2019. Kontrolním orgánům nebyla na místě poskytnuta docházka zaměstnanců, neboť společnost K. měla uzavřenu smlouvu o dílo se společnostmi S. s. r. o. a V. s. r. o., které cizince pracující v kontrolované hale vyplácely.
8. Správní orgán prvního stupně v den kontroly, tj. 2. 10. 2018, zahájil s žalobcem správní řízení o vyhoštění s odůvodněním, že žalobce vykonával ve společnosti K. úklidové a pomocné práce bez povolení k zaměstnání, ustanovil mu tlumočníka a provedl výslech žalobce. Žalobce vypověděl, že do České republiky přicestoval dne 25. 7. 2018 mikrobusem z Ukrajiny přes území Slovenské republiky, ubytoval se v ubytovně v K. a dne 1. 8. 2018 nastoupil do práce ve společnosti K.. Ubytování i práci měl domluvenou již před odjezdem z Ukrajiny, za zprostředkování práce zaplatil na Ukrajině 90 dolarů, žádnou písemnou smlouvu se zprostředkovatelem neuzavíral. Žalobce disponoval platným pasem a platným polským pracovním vízem a byl si vědom toho, že v České republice mohl pobývat jako turista. Žalobce byl v minulosti dvakrát v Polsku – jednou na stavbě v roce 2016 a podruhé v období od 25. 9. 2017 do 21. 2. 2018, kdy pracoval ve společnosti zabývající se výrobou nábytku. Poté, co se vrátil z Polska, jeho pracovní smlouva „skončila“. Od svého příjezdu do České republiky dne 25. 7. 2018 do 2. 10. 2018 zde žalobce nepřetržitě pobýval a pracoval ve společnosti K.; v tomto období žalobce neměl s žádnou společností v Polsku uzavřenu pracovní smlouvu, nebyl v Polsku zaměstnán, nebyl do České republiky vyslán polskou společností a nebyl veden v žádné pracovní agentuře. Žalobce si nebyl vědom toho, že by podepisoval pracovní smlouvu. Žalobce nedisponoval povolením k pobytu v České republice (jen polským vízem) ani povolením k zaměstnání vydaným některým z českých úřadů práce. Ve společnosti K. žalobce pracoval jako pomocný dělník při opracovávání kovových segmentů a uklízel kovový odpad, který vznikl při výrobě. Pracoval ve všední dny od 8 do 18 hod., ve společnosti K. žalobce plánoval zůstat do konce listopadu 2018. Žalobce měl slíbeno 80 Kč za hodinu práce, peníze mu vyplácel vedoucí P., do dne výslechu žalobce obdržel dvě zálohy po 5 000 Kč, oblečení měl vlastní a rukavice dostal od vedoucího. Práci mu zadával vedoucí na hale, který také vše kontroloval. Žalobce nepracoval v Polsku, neboť mu bylo slíbeno, že si v České republice vydělá více peněz.

Živnostenským listem nedisponoval, nestudoval v České republice žádnou školu a nepřipravoval se zde na budoucí povolání.

9. Ke svým rodinným a osobním poměrům žalobce při výslechu vypověděl, že má na Ukrajině rodiče a dva bratry, se kterými bydlí v rodinném domě. Žalobce v České republice nenavázal žádné kulturně společenské vazby, domov i rodinu má na Ukrajině, kam se chce vrátit. Do České republiky si přijel vydělat nějaké peníze a pak se mínil zase vrátit zpět. Pro pobyt i vycestování na Ukrajinu měl žalobce dostatek peněz. Byl zcela zdravý, s ničím se neléčil, jeho věk mu dovoľoval žít i v jeho bydlišti. Žalobce uvedl, že může kdykoli vycestovat a že mu v tom nebrání žádná překážka. Vyloučil, že by mu na Ukrajině hrozilo nelidské zacházení nebo že by jej mohla ohrozit válka. Správní vyhoštění by nepociťoval jako nepřiměřený zásah do svého života a neměl v úmyslu vyčkat na rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce konstatoval, že se ještě týden zdrží v České republice a pak pojedje domů na Ukrajinu s tím, že se příště bude snažit sehnat si vše pro to, aby mohl legálně pracovat v České republice.
10. Ve správním spise je založena kopie žalobcova pasu obsahující polská víza platná od 1. 8. 2016 do 20. 1. 2017, od 19. 9. 2017 do 22. 2. 2018 a dále od 9. 7. 2018 do 13. 6. 2019. Z přípisu Úřadu práce České republiky, krajské pobočky v P., ze dne 23. 10. 2018 plyne, že žalobci nebylo vydáno povolení k zaměstnání a nebyl přihlášen žádným zaměstnavatelem. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 3. 11. 2018 bylo vycestování žalobce na Ukrajinu možné.
11. Dne 12. 11. 2018 vyrozuměl správní orgán prvního stupně zástupce žalobce o ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a dal mu možnost, aby se k těmto podkladům ve lhůtě pěti dnů vyjádřil. Dne 3. 12. 2018 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. V odůvodnění svého rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že žalobce splňoval všechny tři zákonem stanovené kumulativní podmínky pro vyhoštění podle citovaného ustanovení, neboť (i) byl zaměstnán jako pomocný dělník při úklidových pracích nejméně od 1. 8. 2018 do 2. 10. 2018 a za tuto práci, kterou vykonával podle pokynů pro jiného ve vztahu podřízenosti, měl slíbeno 80 Kč za odpracovanou hodinu, přičemž prozatím dostal dvě zálohy po 5 000 Kč, (ii) podle svých slov i podle sdělení úřadu práce byl zaměstnán bez povolení k zaměstnání a (iii) povolení bylo podmínkou výkonu zaměstnání, což plynulo z § 89 odst. 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Správní orgán prvního stupně dále dospěl k závěru, že vyhoštění je přiměřené z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, a to především z důvodu, že žalobce jako občan Ukrajiny bez závazků na území České republiky může žít v zemi svého původu společně s rodinou. Žalobce neměl v České republice příbuzné či blízké, nebyl integrován do zdejší společnosti a vzhledem ke krátké době pobytu nenavázal společenské ani kulturní vazby. Během krátké doby pobytu v České republice se žalobce nedopustil žádného protiprávního jednání s výjimkou neoprávněného zaměstnání. Jeho vycestování nebránil věk ani zdravotní stav a správní orgán prvního stupně neshledal ani jinou překážku vycestování z území. Závěrem správní orgán prvního stupně uvedl, že je v obecném zájmu, aby byly dodržovány platné právní předpisy a aby se na území České republiky zdržovali pouze cizinci, kteří tyto normy dodržují.
12. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, v němž podobně jako v žalobě tvrdil, že správní orgán prvního stupně nezjistil řádně skutkový stav

věci, hodnotil důkazy selektivně, neoprávněně si učinil úsudek o spáchání správního deliktu a nedostatečně se zabýval otázkou zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce.

13. Žalovaná odvolání napadeným rozhodnutím zamítla a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť shledala, že skutková zjištění byla dostatečně a jednoznačně podložena a žalobcovo protiprávní jednání bylo správně definováno jako naplňující skutkovou podstatu dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná nesouhlasila s tím, že si správní orgán prvního stupně učinil úsudek o spáchání správního deliktu. Ze zákona o pobytu cizinců totiž podle ní lze dovodit, že si správní orgán má sám posoudit, zda pracovní činnost naplňovala znaky závislé práce a zda byl cizinec zaměstnán bez příslušného povolení. Správní orgán prvního stupně prokázal naplnění veškerých znaků závislé práce, kterou žalobce vykonával podle své výpovědi ve společnosti K. v období od 1. 8. 2018 do 2. 10. 2018 osobně podle pokynů za předem stanovenou odměnu s úmyslem finančního výděлку. Soustavnější charakter byl potvrzen výpovědí žalobce. Důvodem neplatnosti pracovní smlouvy pak nemohlo být její ústní sjednání. Provedené dokazování pokládala žalovaná za dostatečné, neboť po správním orgánu nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, jež by mohly svědčit ve prospěch cizince. Cizinec, jemuž hrozí vyhoštění, by se naopak měl aktivně sám domáhat ochrany svých práv. Žalobce ovšem ani v odvolání neuvedl žádné nové skutečnosti svědčící v jeho prospěch. Závěr týkající se přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života pak správní orgán prvního stupně dle mínění žalované taktéž řádně a správně zdůvodnil.

III. Průběh jednání před krajským soudem

14. V průběhu jednání, k němuž se žalovaná, ač řádně obeslána, bez omluvy nedostavila, žalobce trval na podané žalobě a zrekapituloval její klíčové body, přičemž zdůraznil, že žalovaná nebyla oprávněna posoudit, zda žalobce pracoval nelegálně, neboť to přísluší inspektorátu práce, který se však danou otázkou nezabýval. Žalovaná pak v důsledku své nezkušenosti chybně vyhodnotila dobu zaměstnání, skutečnost, zda žalobce pobíral odměnu za práci, a i další znaky závislé práce definované v judikatuře Nejvyššího správního soudu, nehledě na to, že vyhodnotila důkazy selektivním způsobem v neprospěch žalobce. Žalobce též namítal, že vyhoštění je v jeho případě nepřiměřeným zásahem, neboť ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců upravuje i mnohem závažnější skutkové podstaty pro vyhoštění. Správní orgán podle žalobce nedostatečně odůvodnil své závěry, takže se s ním žalobce nemůže ztotožnit.

IV. Právní posouzení věci krajským soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno 12. 4. 2019), osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Shledal přitom, že žaloba není důvodná.
16. Soud předně nesouhlasí s žalobcem v tom, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci a nedbaly na to, aby jejich rozhodnutí odpovídalo okolnostem řešeného případu. Správní orgány zajistily pro svá rozhodnutí veškeré nezbytné podklady tak, aby byl stav věci zjištěn beze všech pochybností, a to jak ve vztahu k § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, tak i k otázce přiměřenosti daného postupu. Žalobce v průběhu správního řízení nezpochybnil žádný z podkladů a ani v žalobě nenavrl žádný důkaz a

nepředestřel žádné skutečnosti, které by měly vést k jinému závěru o projednávané věci. Žalobce sice obecně tvrdí, že správní orgán prvního stupně akceptoval jen důkazy v jeho neprospěch a podcenil či dokonce ignoroval důkazy svědčící v jeho prospěch, avšak žádné důkazy spadající do druhé z těchto skupin neoznačil. Správní orgány vycházely ze zjištění učiněných při kontrole, z žalobcovy výpovědi, sdělení úřadu práce, udělených polských víz a závazného stanoviska Ministerstva vnitra. Informace plynoucí ze všech těchto podkladů byly vnitřně bezrozporné a jednoznačně vedly k závěru, že žalobce byl v České republice zaměstnán bez nezbytného povolení k zaměstnání. Za této situace nebylo třeba, aby správní orgány opatřovaly z vlastní iniciativy další důkazní prostředky, neboť zjištěný skutkový stav nevzbuzoval pochybnosti ohledně jeho úplnosti a správnosti.

17. Žalobci přitom nelze dát za pravdu v tom, že si důkazy odporovaly nebo že byla jeho výpověď nejednoznačná. Ačkoliv žalobce neměl uzavřenu písemnou pracovní smlouvu, přiznal, že na základě ústní dohody vykonával práci pro společnost K., a to od 1. 8. 2018 do 2. 10. 2018 pravidelně ve všední dny v pracovní době od 8 do 18 hod. podle pokynů vedoucího pracovníka za mzdu, z níž mu byly do dne výsledku vyplaceny dvě zálohy po 5 000 Kč. Trval-li výkon závislé práce dle věrohodné výpovědi žalobce pravidelně více než dva měsíce a byla-li žalobci za práci přislíbena odměna, z níž mu také byla část vyplacena ve formě záloh, pak byly dostatečně prokázány soustavnost výkonu práce i odměňování jakožto znaky závislé práce. Žalobce se mýlí, když tvrdí opak.
18. V souzené věci tedy nebyl porušen § 3 správního řádu. Soud neshledal ani obecně namítané porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, k čemuž podotýká, že žalobce vůbec nespecifikoval, v čem spatřuje zásah do práv nabytých v dobré víře. Závěry, k nimž správní orgány v této věci dospěly, se ani neliší od těch, jaké jsou přijímány ve skutkově obdobných případech (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2019, č. j. 49 A 1/2019-16, dostupný stejně jako ostatní zde citovaná rozhodnutí na www.nssoud.cz).
19. Na rozdíl od žalobce nepovažuje soud napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Žalovaná v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů vypořádala odvolací námitky a objasnila, proč je pokládala za mylné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Není pravdou, že žalovaná nereagovala na námitku týkající se rozporu rozhodnutí správního orgánu prvního stupně s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť se k této námitce vyjádřila na straně 4 napadeného rozhodnutí. Žalovaná se rovněž vypořádala s namítaným selektivním hodnocením důkazů a uvedla, proč byl podle ní skutkový stav věci zjištěn dostatečně, a to zejména na stranách 5 a 6 napadeného rozhodnutí.
20. K argumentaci žalobce, podle něhož správní orgán prvního stupně jednal v rozporu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť si učinil vlastní úsudek o tom, zda byl spáchán správní delikt, soud konstatuje, že řízení o uložení správního vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců a řízení o přestupku podle zákona o zaměstnanosti jsou samostatná a na sobě nezávislá řízení. Správní orgány se zcela správně zabývaly tím, zda byly naplněny znaky skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, tedy zda skutková zjištění vedla k závěru, že žalobce byl na území České republiky zaměstnán bez povolení k zaměstnání, ačkoli toto povolení bylo podmínkou výkonu zaměstnání. Takové posouzení ovšem nebylo *závislé* na řešení otázky, zda se žalobce dopustil přestupku podle zákona o zaměstnanosti. O nepřípustný úsudek správního orgánu by se mohlo jednat zejména v případě, kdy by hypotéza aplikované právní normy

stanovila předpoklad „*dopustí-li se cizinec přestupku podle zákona o zaměstnanosti, tak (...)*“. O takovou situaci však v souzené věci nešlo. Soud proto souhlasí s názorem žalované, že správní orgán prvního stupně mohl naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců posoudit sám, aniž by tím obviňoval žalobce z přestupku, neboť pro účely správního vyhoštění mimo jiné nebyl povinen a ani neučinil závěr o zavinění žalobce ve vztahu k výkonu nelegální práce.

21. Rovněž žalobní výtky, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce a své závěry nedostatečně odůvodnily, neboť nezohlednily konkrétní situaci žalobce, je nedůvodná. Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Přitom platí, že povinnost poskytnout veškeré relevantní informace k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí má účastník řízení.
22. Žalobce vypověděl, že v České republice nenavázal žádné vazby, rodinu i domov měl na Ukrajině, kam se chtěl ve výhledu jednoho týdne vrátit. Sdělil také, že správní vyhoštění nebude vnímat jako nepřiměřený zásah do svého soukromého a rodinného života, že mu ve vycestování nebránila žádná překážka, na Ukrajině mu nehrozilo nelidské zacházení a že byl zcela zdravý a vzhledem ke svému věku schopen žít i na Ukrajině. Správní orgány tudíž zcela správně vycházely z toho, že žalobce nebyl integrován do české společnosti, že mu nic nebránilo ve vycestování a že správní vyhoštění nebude vzhledem k tomu, že si žalobce nevytvořil v České republice žádné vazby, nepřiměřeným zásahem do jeho života. Takový závěr není formalistický či necitlivý, nýbrž zcela opodstatněný konkrétními skutkovými okolnostmi souzené věci a plně v souladu s tím, co vypověděl sám žalobce. Není přitom pravdou, že správní orgán prvního stupně nevzal do úvahy hlediska, jako jsou povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délka pobytu v hostitelském státě, doba od porušení veřejného pořádku, chování žalobce a jeho rodinná situace, rozsah narušení soukromého a rodinného života žalobce, rozsah a intenzita vazeb k hostitelskému státu, imigrační historie, věk či zdravotní stav cizince, neboť všechny tyto aspekty správní orgán prvního stupně hodnotil.
23. Podle čl. 8 Úmluvy nelze zasahovat do výkonu práva na rodinný a soukromý život s výjimkou případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. K namítanému rozporu správních rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy soud uvádí, že správní vyhoštění bylo žalobci uloženo v souladu se zákonem o pobytu cizinců a jeho nezbytnost lze spatřovat přinejmenším v zájmu na ochraně pořádku. Je zcela legitimní požadovat, aby na území států pobývali a pracovali pouze cizinci, kteří disponují platným povolením k takové činnosti. Nerespektování právních předpisů, jež tato pravidla stanovují, narušuje veřejný pořádek. Přestože správní orgány ve svých rozhodnutích neadresovaly konkrétně otázku souladu správního vyhoštění s čl. 8 Úmluvy, shora uvedené z jejich rozhodnutí implicitně plyne.

24. Neobstojí ani u jednání doplněná námitka nepřiměřenosti vyhoštění s ohledem na to, že ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců obsahuje i mnohem závažnější skutkové podstaty pro vyhoštění. V tomto směru soudu nepřísluší, aby hodnotil důvody, které vedly zákonodárce k tomu, že rozpětí délky zákazu pobytu stanovil v § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců shodně jak pro případy zjištěného výkonu nelegální práce, tak např. pro případy prokazování se padělanými doklady či maření výkonu rozhodnutí. Z hlediska přiměřenosti je navíc rozhodující skutečná délka zákazu pobytu uloženého rozhodnutím o vyhoštění cizince, a nikoliv samotná šířka zákonného rozmezí.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

25. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, rozhodl o jejím zamítnutí (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
26. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšná žalovaná vznik nákladů řízení o žalobě netvrdila a ani ze soudního spisu neplyne, že by jí vznikly nějaké náklady nad rámec její běžné úřední činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. července 2019

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
samosoudce